

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 19ης Ιανουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-244/04,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 8 Ιουνίου 2004,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Braun και E. Traversa,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενης από τους C.-D. Quassowski και A. Tiemann,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Pešič και E. Levits (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, περιορίζοντας κατά τρόπον απολύτως δυσανάλογο, με βάση μια πρακτική στηριζόμενη σε μια εγκύκλιο, την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτων κρατών στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Σύμφωνα με το άρθρο 3 της οδηγίας 96/71/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με την απόσπαση εργαζομένων στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών (ΕΕ 1997, L 18, σ. 1):

«1. Τα κράτη μέλη φροντίζουν ώστε, ανεξάρτητα από το δίκαιο που διέπει τη σχέση εργασίας, οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, να εγγυώνται στους εργαζόμενους που είναι αποσπασμένοι στο έδαφός τους τους όρους εργασίας και απασχόλησης σχετικά με τα θέματα που αναφέρονται κατωτέρω, οι οποίοι, στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου εκτελείται η εργασία, καθορίζονται από:

— νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις

ή/και

— συλλογικές συμβάσεις ή διαιτητικές αποφάσεις οι οποίες έχουν αναγορευθεί σε κανόνες γενικής εφαρμογής κατά την έννοια της παραγράφου 8, εφόσον αφορούν τις δραστηριότητες που αναφέρονται στο παράρτημα:

[...]

γ) ελάχιστα όρια μισθού, συμπεριλαμβανομένων των αποζημιώσεων υπερωριακής εργασίας [...]

[...]»

- 3 Η απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους διέπεται στη Γερμανία από τον νόμο περί αλλοδαπών (Ausländergesetz), ως είχε στις 9 Ιανουαρίου 2002 (BGBl. 2002 I, σ. 361, στο εξής: AuslG), από την κανονιστική πράξη εφαρμογής του νόμου αυτού και από μια εγκύκλιο της 15ης Μαΐου 1999 η οποία απεστάλη από το Υπουργείο Εξωτερικών σε όλες τις γερμανικές διπλωματικές και προξενικές αντιπροσωπείες (στο εξής: εγκύκλιος).

- 4 Σύμφωνα με τα άρθρα 1 έως 3 του AuslG, τα άτομα που δεν έχουν τη γερμανική ιθαγένεια πρέπει να είναι κάτοχοι αδειάς διαμονής, υπό τη μορφή θεωρήσεως για την είσοδο και τη διαμονή στο γερμανικό έδαφος.

- 5 Το άρθρο 10 του AuslG προβλέπει ότι οι αλλοδαποί που σκοπεύουν να διαμείνουν πλέον των τριών μηνών στο γερμανικό έδαφος και να ασκήσουν εκεί μισθωτή δραστηριότητα πρέπει να είναι κάτοχοι ειδικής αδειάς διαμονής, σύμφωνα με την κανονιστική πράξη εφαρμογής του AuslG.

- 6 Η διαδικασία εκδόσεως της θεωρήσεως αυτής ρυθμίζεται από την εγκύκλιο, σύμφωνα με την οποία η γερμανική διπλωματική αντιπροσωπεία από την οποία ο εργαζόμενος υπήκοος τρίτου κράτους ζητεί θεώρηση για την απόσπασή του στη Γερμανία εξετάζει, καταρχάς, την αίτηση για να βεβαιωθεί ότι πληρούνται τα ακόλουθα κριτήρια και παρέχονται οι κάτωθι πληροφορίες:
 - οι ημερομηνίες σχετικά με την έναρξη και το πέρας της περιόδου αποσπάσεως του εργαζομένου πρέπει να είναι σαφώς καθορισμένες,

- ο εργαζόμενος αυτός πρέπει να απασχολείται επί ένα τουλάχιστον έτος στην επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση

- η άδεια διαμονής, καθώς και, ενδεχομένως, η άδεια εργασίας του κράτους μέλους εγκαταστάσεως της επιχειρήσεως που προβαίνει στην απόσπαση πρέπει να υποβάλλονται για να διασφαλίζεται η συνέχιση της απασχολήσεως του εν λόγω εργαζομένου από την επιχείρηση αυτή μετά το πέρας της περιόδου δραστηριότητας στη Γερμανία

- ο υπήκοος τρίτου κράτους πρέπει να υπάγεται στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που ισχύει στο κράτος μέλος στο οποίο είναι εγκατεστημένη η επιχείρηση που προβαίνει στην απόσπαση ή, αν η υπαγωγή στο σύστημα αυτό είναι προαιρετική, να είναι επαρκώς καλυμμένος από ιδιωτικό σύστημα ασφαλίσεως κατά των κινδύνων ασθένειας και ατυχήματος. Επιπλέον, η προστασία που παρέχει το σύστημα ασφαλίσεως πρέπει να καλύπτει τη δραστηριότητα που πρόκειται να ασκηθεί στη Γερμανία και

- ο εν λόγω υπήκοος τρίτου κράτους πρέπει να είναι κάτοχος διαβατηρίου το οποίο να ισχύει για τη σχετική περίοδο διαμονής.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

- 7 Η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως που απέστειλε στις 12 Φεβρουαρίου 1997 στις γερμανικές αρχές, έθεσε το ζήτημα του συμβατού προς το άρθρο 49 ΕΚ της διαδικασίας που εφαρμόζει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις αποσπάσεις στο έδαφός της εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, τις οποίες πραγματοποιούν οι παρέχοντες υπηρεσίες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι εντός άλλων κρατών μελών.

- 8 Η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν έκρινε ικανοποιητική την απάντηση των εν λόγω αρχών στο ως άνω έγγραφο οχλήσεως, απέστειλε, στις 7 Αυγούστου 1998, αιτιολογημένη γνώμη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, καλώντας την να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις της εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της εν λόγω αιτιολογημένης γνώμης.
- 9 Δεδομένου ότι η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε στις 5 Νοεμβρίου 1998 στην εν λόγω αιτιολογημένη γνώμη εμμένοντας ουσιαστικά στην προηγούμενη θέση της, η Επιτροπή απέστειλε αιτήσεις παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις 24 Μαΐου 2000 και στις 17 Σεπτεμβρίου 2001. Η Επιτροπή, δεδομένου ότι διαπίστωσε ότι η έννομη κατάσταση είχε αισθητά αλλάξει όσον αφορά ορισμένα σημεία, αποφάσισε να επικεντρώσει τις αιτιάσεις της στο συμβατό προς το άρθρο 49 ΕΚ, αφενός, του εκ των προτέρων ελέγχου που διενεργούν οι γερμανικές διπλωματικές αρχές και, αφετέρου, της απαιτήσεως για μια περίοδο προηγούμενης απασχόλησης ενός έτους στην επιχείρηση που σχεδιάζει να προβεί σε απόσπαση εργαζομένων.
- 10 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι οι απαντήσεις που έδωσε η Γερμανική Κυβέρνηση στις εν λόγω αιτήσεις παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως με έγγραφο της 28ης Νοεμβρίου 2001, δεν ήταν ικανοποιητικές όσον αφορά τις αιτιάσεις που εξακολουθούσε να προβάλλει, αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η πρακτική των γερμανικών αρχών, επιβάλλοντας στους παρέχοντες υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένοι εντός κράτους μέλους

άλλου πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ειδικές απαιτήσεις όσον αφορά την απόσπαση του προσωπικού τους που προέρχεται από τρίτο κράτος, συνεπάγεται δυσμενή διάκριση εις βάρος των εν λόγω παρεχόντων υπηρεσίες σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους που είναι εγκατεστημένοι στο γερμανικό έδαφος και οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιούν ελεύθερα το προσωπικό τους για να παρέχουν υπηρεσίες στη Γερμανία.

- 12 Οι περιορισμοί αυτοί απαγορεύονται από το άρθρο 49 ΕΚ, εκτός αν δικαιολογούνται από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 46 ΕΚ και 55 ΕΚ, σε περίπτωση που οι περιορισμοί συνεπάγονται διακρίσεις, ή από άλλους επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος τους οποίους έχει αναπτύξει η νομολογία του Δικαστηρίου, όταν δεν συνεπάγονται διακρίσεις.
- 13 Εν προκειμένω, η Επιτροπή φρονεί ότι τόσο η πρακτική που στηρίζεται στον έλεγχο ορισμένων κριτηρίων πριν από την απόσπαση όσο και ο περιορισμός της στους εργαζομένους και μόνον που απασχολούνται επί ένα τουλάχιστον έτος στην επιχείρηση που παρέχει τις υπηρεσίες και η οποία είναι εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους συνιστούν εμπόδια στην ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν βάσει των διατάξεων που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη.
- 14 Πρώτον, όσον αφορά την απαίτηση που αφορά τον προ της αποσπάσεως έλεγχο, ναί μεν η Επιτροπή δεν αντιτίθεται στο να υποβάλλονται σε έλεγχο, βάσει των κριτηρίων που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 9ης Αυγούστου 1994, C-43/93, Vander Elst (Συλλογή 1994, σ. I-3803), οι εργαζόμενοι που αποσπώνται και οι οποίοι είναι υπήκοοι τρίτου κράτους, πλην όμως είναι αντίθετη ως προς το να πραγματοποιείται ο έλεγχος αυτός πριν από την απόσπαση των εργαζομένων στη Γερμανία.

- 15 Η Επιτροπή φρονεί συγκεκριμένα ότι ο έλεγχος μετά την απόσπαση θα ήταν το ίδιο αποτελεσματικός ώστε να μπορούν οι γερμανικές αρχές να εξασφαλίσουν ότι οι εργαζόμενοι θα επιστρέψουν στο κράτος μέλος προελεύσεως, ένας τέτοιος δε έλεγχος θα ήταν λιγότερο περιοριστικός απ' ό,τι το ισχύον μέτρο του προηγούμενου ελέγχου.
- 16 Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι μια επιχείρηση δεν μπορεί να αποσπά παρά μόνον εργαζομένους υπηκόους τρίτου κράτους τους οποίους απασχολεί από τουλάχιστον ενός έτους συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.
- 17 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, αφενός, ότι ο περιορισμός αυτός του δικαιώματος αποσπάσεως ουδόλως αντικατοπτρίζει τα κριτήρια που συνήγαγε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Vander Elst και καθιστά πλασματικό το δικαίωμα των νεοσυσταθεισών επιχειρήσεων να τύχουν της ελευθερίας κυκλοφορίας.
- 18 Όσον αφορά τη δικαιολόγηση της δεύτερης αυτής απαιτήσεως, η Επιτροπή αναφέρει, αφετέρου, ότι το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 21ης Οκτωβρίου 2004, C-445/03, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου (Συλλογή 2004, σ. I-10191), απέρριψε ρητώς τον οικονομικής φύσεως λόγο που συνδέεται με την προστασία της εθνικής αγοράς εργασίας, στον βαθμό που ο αποσπώμενος εργαζόμενος δεν επιθυμεί την πρόσβαση στην αγορά εργασίας του κράτους μέλους στο οποίο πρέπει να παρασχεθεί η υπηρεσία.
- 19 Η Γερμανική Κυβέρνηση αμφιβάλλει, καταρχάς, ως προς το αν είναι σημαντικός ο περιορισμός τον οποίο συνεπάγεται η ισχύουσα διαδικασία σύμφωνα με την οποία, στο πλαίσιο αποσπάσεως στη Γερμανία, στον εργαζόμενο που είναι υπήκοος τρίτου κράτους πρέπει να χορηγηθεί θεώρηση, αποκαλούμενη θεώρηση, «Vander Elst», προκειμένου να του επιτραπεί να εργαστεί στο εν λόγω κράτος μέλος.

- 20 Η διαδικασία αυτή ικανοποιεί συγκεκριμένα τις απαιτήσεις του κοινοτικού δικαίου, όπως αυτές προκύπτουν ιδίως από τη νομολογία που προέρχεται από την προπαρατεθείσα απόφαση Vander Elst, και δεν αφορά παρά μόνον περιορισμένο αριθμό περιπτώσεων, εν προκειμένω αυτές που σχετίζονται, αφενός, με τους αποσπώμενους εργαζομένους οι οποίοι δεν διαθέτουν θεώρηση Schengen και, αφετέρου, με τους υπηκόους τρίτου κράτους που διαθέτουν τίτλο διαμονής χορηγηθέντα από κράτος μέλος, αλλά οι οποίοι αποσπώνται για περίοδο μεγαλύτερη των τριών μηνών στο γερμανικό έδαφος. Επιπλέον, η υπηρεσία που είναι αρμόδια για τη χορήγηση θεωρήσεων «Vander Elst» δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια, οπότε η χορήγηση αυτή είναι οιονεί αυτόματη και πραγματοποιείται εντός εξαιρετικά σύντομης προθεσμίας.
- 21 Δεύτερον, η Γερμανική Κυβέρνηση δέχεται μεν ότι πρόκειται για περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, πλην όμως αμφισβητεί το βάσιμο των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή.
- 22 Όσον αφορά την απαίτηση περί διενέργειας ελέγχου πριν από την απόσπαση, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία αυτή αποσκοπεί μόνον στον έλεγχο του αν ο παρέχων τις υπηρεσίες τυγχάνει του προνομίου της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στο πλαίσιο της αποσπάσεως. Τούτο παρέχει τη δυνατότητα να προλαμβάνεται η παράκαμψη των κοινοτικών και εθνικών απαιτήσεων κατά την απασχόληση υπηκόων τρίτων κρατών.
- 23 Επομένως, πρόκειται για πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο, δεδομένου ότι η απλή επίδειξη διαβατηρίου ή απλής θεωρήσεως εισόδου στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής δεν παρέχει τη δυνατότητα στους υπηκόους τρίτων κρατών να αποδεικνύουν ότι απασχολούνται κανονικά εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως του εργοδότη τους.

- 24 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει, επιπλέον, ότι ο έλεγχος a posteriori, κατά τον χρόνο της δηλώσεως του τόπου διαμονής, δεν θα ήταν το ίδιο αποτελεσματικός. Συγκεκριμένα, αφενός, η υποχρέωση αυτή δηλώσεως του τόπου διαμονής σχετίζεται με την κατοικία, στην οποία όμως δεν προσβλέπουν οι αποσπώμενοι εργαζόμενοι, και, αφετέρου, εμπίπτει στα ομόσπονδα κράτη τα οποία δεν είναι αρμόδια όσον αφορά την είσοδο και τη διαμονή των αλλοδαπών στο γερμανικό έδαφος. Εντεύθεν συνεπάγεται ότι ο a posteriori έλεγχος της νομιμότητας της αποσπάσεως, κατά το στάδιο της δηλώσεως του τόπου διαμονής, θα συνεπαγόταν ανασφάλεια δικαίου για την επιχείρηση η οποία είναι εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους και η οποία προβαίνει στην απόσπαση, στον βαθμό που, πριν από την αποστολή των εργαζομένων στη Γερμανία, θα αγνοούσε αν οι εργαζόμενοι αυτοί θα μπορούν να διαμείνουν στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού μέχρι το πέρας της παροχής των υπηρεσιών για την οποία αποσπάστηκαν.
- 25 Αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι η προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου δεν συνιστά κατάλληλο νομολογιακό παράδειγμα όσον αφορά την γερμανική πρακτική που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής. Συγκεκριμένα, στην υπό κρίση περίπτωση δεν πρόκειται για άδεια εργασίας κατά την έννοια της λουξεμβουργιανής νομοθεσίας, αλλά μόνο για θεώρηση που συνεπάγεται την εξέταση ορισμένων πρόσθετων κριτηρίων. Ομοίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, η χορήγηση της άδειας εργασίας εξαρτιόταν από την εκ μέρους της αρμόδιας υπηρεσίας εκτίμηση, μεταξύ άλλων, στοιχείων σχετικών με την κατάσταση, την εξέλιξη ή την οργάνωση της εθνικής αγοράς εργασίας. Τούτο όμως δεν ισχύει στην υπό κρίση περίπτωση, καθόσον η πρακτική των γερμανικών αρχών στηρίζεται αποκλειστικά σε απαιτήσεις συνδεδόμενες με το γενικό συμφέρον.
- 26 Όσον αφορά την απαίτηση περί συμβάσεως εργασίας συναφθείσας τουλάχιστον ένα έτος πριν από την απόσπαση, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι πρόκειται για εφαρμογή του κριτηρίου της κατοχής νομότυπης και συνήθους απασχολήσεως, όπως έχει καθιερωθεί από το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφασή του Vander Elst.

- 27 Η προϋπόθεση αυτή συνιστά πρόσφορο και αποτελεσματικό μέσο για την επίτευξη διαφόρων σκοπών γενικού συμφέροντος. Συγκεκριμένα, αφενός, συμβάλλει στην προστασία των αποσπώμενων εργαζομένων, εμποδίζοντας τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες εντός άλλου κράτους μέλους να απασχολούν προσωπικό με αποκλειστικό σκοπό την απόσπασή του. Αφετέρου, όσον αφορά την πρόσβαση των υπηκόων των τρίτων κρατών στην αγορά εργασίας των κρατών μελών, η εν λόγω προϋπόθεση παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να προστατεύουν τα προνόμιά τους όσον αφορά τον έλεγχο της προσβάσεως αυτής.
- 28 Συναφώς, η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η λύση την οποία υιοθέτησε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου δεν είναι λυσιτελής στην υπό κρίση περίπτωση. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, αυτό που κατέστησε δυσανάλογο το σύνολο της διαδικασίας σε σχέση με τους σκοπούς που επιδίωκε η λουξεμβουργιανή ρύθμιση ήταν το σωρευτικό αποτέλεσμα των διαφόρων απαιτήσεων που προέβλεπε η ρύθμιση αυτή.
- 29 Συναφώς, η Γερμανική Κυβέρνηση δηλώνει ότι είναι έτοιμη να μειώσει τη διάρκεια της προ της αποσπάσεως περιόδου απασχολήσεως σε έξι μήνες.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 30 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 49 ΕΚ επιτάσσει όχι μόνον την εξάλειψη κάθε δυσμενούς διακρίσεως που υφίσταται λόγω της ιθαγενείας του ο εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος παρέχων υπηρεσίες, αλλά και την κατάργηση κάθε περιορισμού, ακόμη και αν αυτός εφαρμόζεται

αδιακρίτως τόσο στους ημεδαπούς παρέχοντες υπηρεσίες όσο και σε αυτούς των άλλων κρατών μελών, οσάκις μπορεί να παρεμποδίσει, να παρενοχλήσει ή να καταστήσει λιγότερο ελκυστικές τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, όπου νομίμως παρέχει ανάλογες υπηρεσίες (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24 Ιανουαρίου 2002, C-164/99, *Portugaia Construcões*, Συλλογή 2002, σ. I-787, σκέψη 16).

- 31 Εντούτοις, εθνική κανονιστική ρύθμιση διέπουσα τομέα ο οποίος δεν αποτέλεσε αντικείμενο εναρμονίσεως σε κοινοτικό επίπεδο και εφαρμοζόμενη αδιακρίτως επί κάθε προσώπου ή επιχειρήσεως που ασκεί δραστηριότητα στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους μπορεί, παρά το περιοριστικό αποτέλεσμά της για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, να δικαιολογείται στο μέτρο που ικανοποιεί επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος ο οποίος δεν διασφαλίζεται ήδη από τους κανόνες στους οποίους υπόκειται ο παρέχων τις υπηρεσίες εντός του κράτους μέλους όπου αυτός είναι εγκατεστημένος και εφόσον η εν λόγω ρύθμιση είναι πρόσφορη για την εξασφάλιση της επιτεύξεως του σκοπού τον οποίο επιδιώκει και δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου για την επίτευξη του σκοπού μέτρου (βλ. απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-369/96 και C-376/96, *Arblade* κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-8453, σκέψεις 34 και 35, και προαναφερθείσα απόφαση *Portugaia Construcões*, σκέψη 19).
- 32 Δεδομένου ότι ο τομέας που αφορά την απόσπαση μισθωτών εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους στο πλαίσιο διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών δεν έχει, μέχρι σήμερα, εναρμονιστεί σε κοινοτικό επίπεδο, το συμβατό των απαιτήσεων της πρακτικής των γερμανικών αρχών προς το άρθρο 49 ΕΚ πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τις αρχές που υπομνήσθηκαν στις δύο προηγούμενες σκέψεις.

— Όσον αφορά τον εκ των προτέρων έλεγχο της τηρήσεως των απαιτήσεων που επιβάλλει η πρακτική των γερμανικών αρχών

- 33 Πρέπει εκ προοιμίου να αναφερθεί ότι το γεγονός ότι η πρακτική των γερμανικών αρχών όσον αφορά την απόσπαση εργαζομένων προερχομένων από τρίτα κράτη αφορά μόνον περιορισμένο κύκλο προσώπων, ότι η διαδικασία χορηγήσεως θεωρήσεως «Vander Elst» δεν διαρκεί πάνω από επτά ημέρες και ότι η αρμόδια υπηρεσία δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια για τη χορήγηση μιας τέτοιας θεωρήσεως δεν έχει καμία συνέπεια όσον αφορά τον περιοριστικό χαρακτήρα της πρακτικής αυτής σε σχέση με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.
- 34 Συγκεκριμένα, όσον αφορά την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους εκ μέρους κοινοτικής επιχειρήσεως παρέχουσας υπηρεσίες, έχει ήδη κριθεί ότι εθνική κανονιστική ρύθμιση, εξαρτώσα την παροχή υπηρεσιών επί του εθνικού εδάφους εκ μέρους επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος από τη χορήγηση διοικητικής αδείας, συνιστά περιορισμό στην εν λόγω ελευθερία, κατά την έννοια του άρθρου 49 ΕΚ (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Vander Elst, σκέψη 15, και Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 24).
- 35 Ναι μεν όμως είναι αληθές, όπως ισχυρίζεται η Γερμανική Κυβέρνηση, ότι τα διοικητικά και οικονομικά βάρη που συνεπάγεται ο εκ των προτέρων έλεγχος τον οποίο διενεργούν οι γερμανικές αρχές δεν είναι της ίδιας φύσεως με εκείνα που εξέτασε το Δικαστήριο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, πλην όμως μια τέτοια διαδικασία μπορεί να καταστήσει δυσχερέστερη ή και αδύνατη την άσκηση της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών μέσω αποσπασμένων εργαζομένων που είναι υπήκοοι τρίτου κράτους, ειδικότερα όταν για την παροχή της σχετικής υπηρεσίας απαιτείται ορισμένη ταχύτητα δράσης.

- 36 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ελέγχουν την τήρηση των εθνικών και κοινοτικών διατάξεων στον τομέα της παροχής υπηρεσιών. Ομοίως, έχει δεχθεί το βάσιμο μέτρων ελέγχου που είναι αναγκαία για να εξακριβωθεί η τήρηση απαιτήσεων οι οποίες δικαιολογούνται βάσει λόγων γενικού συμφέροντος (προπαρατεθείσα απόφαση *Arblade* κ.λπ., σκέψη 38). Ωστόσο, στη σκέψη 17 της αποφάσεως της 27ης Μαρτίου 1990, C-113/89, *Rush Portuguesa* (Συλλογή 1990, σ. I-1417), το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι οι έλεγχοι αυτοί πρέπει να τηρούν τα όρια που επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο και δεν πρέπει να καθιστούν πλασματική την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.
- 37 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν οι περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών που απορρέουν από την πρακτική των γερμανικών αρχών δικαιολογούνται από σκοπό γενικού συμφέροντος και, ενδεχομένως, αν είναι αναγκαίοι για την αποτελεσματική επιδίωξη, μέσω των καταλλήλων μέσων, του σκοπού αυτού (βλ. αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-49/98, C-50/98, C 52/98 έως C-54/98 και C-68/98 έως C 71/98, *Finalarte* κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-7831, σκέψη 37, και *Λουξεμβούργο κατά Επιτροπής*, όπ.π., σκέψη 26).
- 38 Εν προκειμένω, η Γερμανική Κυβέρνηση επικαλείται λόγους που αφορούν την πρόληψη των καταστρατηγήσεων της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, την προστασία των εργαζομένων και την ασφάλεια δικαίου.
- 39 Πρώτον, η Γερμανική Κυβέρνηση επικαλείται την ανάγκη ελέγχου του αν ένας παρέχων υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος εντός κράτους μέλους άλλου πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας χρησιμοποιεί την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών για σκοπό διαφορετικό από εκείνο για τον οποίο έχει θεσπιστεί, για παράδειγμα προκειμένου να φέρει το προσωπικό του για να το τοποθετήσει στην εθνική αγορά εργασίας. Συναφώς, η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι οι έλεγχοι δικαιολογούνται καθόσον αποσκοπούν στην εφαρμογή μιας απαιτήσεως του κοινοτικού δικαίου, ήτοι προκειμένου να ελεγχθεί αν οι οικείοι εργαζόμενοι απασχολούνταν «νομοτύπως και συνήθως» εντός του κράτους μέλους εγκατα-

στάσεως του εν λόγω παρέχοντος υπηρεσίες, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Vander Elst, πριν από την απόσπασή τους στο γερμανικό έδαφος.

- 40 Έχει ήδη κριθεί ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να ελέγχει αν μια επιχείρηση εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους, η οποία αποσπά στο έδαφός του εργαζομένους υπηκόους τρίτου κράτους, χρησιμοποιεί την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών για σκοπό διαφορετικό από την παροχή της σχετικής υπηρεσίας (προπαρατεθείσες αποφάσεις Rush Portuguesa, σκέψη 17, και Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 39).
- 41 Ωστόσο όπως τόνισε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 27 των προτάσεών του, η απαίτηση υποβολής εκ μέρους του παρέχοντος υπηρεσίες απλής προηγούμενης δηλώσεως που να βεβαιώνει ότι οι οικείοι εργαζόμενοι τελούν σε σύννομη κατάσταση, ιδίως όσον αφορά τους όρους κατοικίας, άδειας εργασίας και κοινωνικοασφαλιστικής καλύψεως, στο κράτος μέλος στο οποίο η επιχείρηση αυτή τους απασχολεί, θα παρείχε στις γερμανικές αρχές, κατά τρόπο λιγότερο περιοριστικό και εξίσου αποτελεσματικό με τον έλεγχο πριν από την απόσπαση, εγγυήσεις όσον αφορά το σύννομο της καταστάσεως των εργαζομένων αυτών και το γεγονός ότι οι εν λόγω εργαζόμενοι ασκούν την κύρια δραστηριότητά τους εντός του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένη η επιχείρηση που παρέχει τις υπηρεσίες (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 46). Μια τέτοια απαίτηση θα παρείχε τη δυνατότητα στις εθνικές αρχές να ελέγχουν τα στοιχεία αυτά a posteriori και να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα σε περίπτωση που η κατάσταση των εν λόγω εργαζομένων δεν είναι σύννομη. Η απαίτηση αυτή θα μπορούσε επιπλέον να λάβει τη μορφή συνοπτικής κοινοποίησης των απαιτούμενων εγγράφων, ιδίως όταν η διάρκεια της αποσπάσεως δεν επιτρέπει την αποτελεσματική άσκηση ενός τέτοιου ελέγχου.
- 42 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το μέτρο του ελέγχου πριν από την απόσπαση, το οποίο προκύπτει από την πρακτική των γερμανικών αρχών, υπερβαίνει αυτό που είναι αναγκαίο για την πρόληψη των καταχρήσεων που μπορούν να σημειωθούν κατά την εφαρμογή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

- 43 Δεύτερον, η Γερμανική Κυβέρνηση επικαλείται λόγους που αφορούν την προστασία των εργαζομένων για να δικαιολογήσει την πρακτική του ελέγχου πριν από την απόσπαση.
- 44 Συναφώς, ναι μεν το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι μεταξύ των επιτακτικών λόγων γενικού συμφέροντος που μπορούν να δικαιολογήσουν περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών περιλαμβάνεται η προστασία των εργαζομένων (προπαρατεθείσα απόφαση *Arblade* κ.λπ., σκέψη 36), πλην όμως πρέπει να υπομνησθεί ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν αντιτίθεται στην εκ μέρους των κρατών μελών επέκταση της νομοθεσίας τους ή των συλλογικών συμβάσεων εργασίας που έχουν συνάψει οι κοινωνικοί εταίροι σε κάθε πρόσωπο που παρέχει αμειβόμενη εργασία, έστω και προσωρινή, στο έδαφός τους, ανεξάρτητα από τη χώρα εγκαταστάσεως του εργοδότη, ούτε απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την υποχρέωση της τήρησης των κανόνων αυτών με τα ενδεδειγμένα μέτρα, όταν προκύπτει ότι η παρεχόμενη από τους κανόνες αυτούς προστασία δεν διασφαλίζεται μέσω πανομοιότυπων ή ουσιωδώς συγκρίσιμων υποχρεώσεων που υπέχει ήδη η επιχείρηση στο κράτος μέλος εγκαταστάσεώς της (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου σκέψη 29).
- 45 Ωστόσο, η υποχρέωση που επιβάλλεται σε μια επιχείρηση παρέχουσα υπηρεσίες, η οποία είναι εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους, παράλληλα με την απαίτηση που διαλαμβάνεται στη σκέψη 41 της παρούσας αποφάσεως, να ενημερώνει εκ των προτέρων τις τοπικές αρχές για την παρουσία ενός ή περισσότερων αποσπασμένων μισθωτών εργαζομένων, για την προβλεπόμενη διάρκεια της παρουσίας αυτής και για την ή τις παρεχόμενες υπηρεσίες που δικαιολογούν την απόσπαση συνιστά μέσο αναλογικότερο από τον έλεγχο πριν από την απόσπαση, καθόσον είναι λιγότερο περιοριστικό και εξίσου αποτελεσματικό. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να παράσχει στις εν λόγω αρχές τη δυνατότητα να ελέγχουν την τήρηση της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως επί εργασιακών και κοινωνικοασφαλιστικών θεμάτων κατά τη διάρκεια της αποσπάσεως, λαμβάνοντας υπόψη τις υποχρεώσεις που υπέχει ήδη η επιχείρηση αυτή από τους κανόνες του δικαίου κοινωνικής ασφαλίσεως που ισχύουν εντός του κράτους μέλους προελεύσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 31).

- 46 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο του ελέγχου πριν από την απόσπαση υπερβαίνει αυτό που είναι αναγκαίο για την επιδίωξη του σκοπού της προστασίας των εργαζομένων.
- 47 Τρίτον, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο έλεγχος πριν από την απόσπαση παρέχει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις που παρέχουν υπηρεσίες και οι οποίες είναι εγκατεστημένες εντός άλλου κράτους μέλους να έχουν την εγγύηση ότι η απόσπαση αυτή πραγματοποιείται νομίμως και τη βεβαιότητα ότι θα μπορούν να έχουν στη διάθεσή τους όλο το προσωπικό τους καθ' όλη τη διάρκεια της παροχής υπηρεσιών.
- 48 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, τα κράτη μέλη μπορούν να δικαιολογούν μέτρα ελέγχου που θίγουν την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών βάσει επιτακτικών λόγων γενικού συμφέροντος, εφόσον το συμφέρον αυτό δεν διασφαλίζεται ήδη από τους κανόνες στους οποίους υπόκειται ο παρέχων τις υπηρεσίες εντός του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένος (προπαρατεθείσα απόφαση *Portugaia Construcões*, σκέψη 19).
- 49 Είναι βεβαίως όμως προς το συμφέρον τόσο του κράτους μέλους υποδοχής όσο και της παρέχουσας υπηρεσίες επιχειρήσεως να έχουν, πριν από την απόσπαση, τη βεβαιότητα ότι οι εργαζόμενοι υπήκοοι τρίτου κράτους έχουν αποσπαστεί υπό νόμιμες συνθήκες.
- 50 Ωστόσο, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 28 των προτάσεών του, εναπόκειται στις επιχειρήσεις που δεν τηρούν την εν λόγω νομοθεσία να φέρουν την ευθύνη της αποσπάσεως που έχει πραγματοποιηθεί υπό παράνομες συνθήκες.

51 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το μέτρο του εκ των προτέρων ελέγχου, όπως προκύπτει από την πρακτική των γερμανικών αρχών που αφορά την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτου κράτους, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη της βεβαιώσεως του ότι η απόσπαση αυτή πραγματοποιήθηκε νομίμως και, κατά συνέπεια, συνιστά δυσανάλογο μέσο σε σχέση με τους σκοπούς που επιδιώκει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

— Όσον αφορά την απαίτηση μιας περιόδου προηγούμενης απασχολήσεως τουλάχιστον ενός έτους στην επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση

52 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η απαίτηση σχετικά με περίοδο προηγούμενης απασχολήσεως τουλάχιστον ενός έτους στην επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση θέτει σε εφαρμογή τη νομολογία που προήλθε από την προπαρατεθείσα απόφαση *Vander Elst*, με την οποία το Δικαστήριο αναγνώρισε στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ελέγχουν αν οι αποσπώμενοι εργαζόμενοι που είναι υπήκοοι τρίτου κράτους έχουν νομότυπη και συνήθη απασχόληση στο κράτος μέλος εγκαταστάσεως του εργοδότη τους.

53 Δεν αμφισβητείται ότι μια τέτοια απαίτηση συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής των υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, η προϋπόθεση είναι ιδιαίτερα επιβλαβής για τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στους τομείς που χαρακτηρίζονται από συχνή χρησιμοποίηση συμβάσεων μικρής διάρκειας ή συμβάσεων που αφορούν συγκεκριμένη παροχή ή για τις νεοσυσταθείσες επιχειρήσεις (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 44).

54 Εν προκειμένω, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η εν λόγω απαίτηση συνιστά πρόσφορο και αποτελεσματικό μέτρο για να μπορεί να μεριμνά για την

αποτελεσματικότητα της εθνικής και κοινοτικής νομοθεσίας που αφορά την προστασία των εργαζομένων, να διαφυλάσσει τα προνόμια των κρατών μελών σχετικά με τον έλεγχο της προσβάσεως στην εθνική αγορά εργασίας και να εμποδίζει τις καταστάσεις κοινωνικού ντάμπινγκ.

- 55 Πρέπει εκ προοιμίου να αναφερθεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορεί, συναφώς, να στηρίζεται στη διατύπωση που χρησιμοποίησε το Δικαστήριο στη σκέψη 26 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Vander Elst, υποστηρίζοντας ότι η απαίτηση αυτή περί προηγούμενης απασχολήσεως παρέχει τη δυνατότητα να ελέγχεται αν ο αποσπασθείς εργαζόμενος που είναι υπήκοος τρίτου κράτους διαθέτει νομότυπη και συνήθη απασχόληση εντός του κράτους μέλους εγκαταστάσεως του εργοδότη του. Συγκεκριμένα, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 38 των προτάσεών του, η διατύπωση αυτή πρέπει να ενταχθεί στο πλαίσιο του ερωτήματος που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση Vander Elst. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο δεν συνέδεσε την έννοια της «νομότυπης και συνήθους απασχολήσεως» με κάποια προϋπόθεση κατοικίας ή απασχολήσεως ορισμένου χρόνου εντός του κράτους εγκαταστάσεως της επιχειρήσεως που παρέχει τις υπηρεσίες.
- 56 Ωστόσο, πρέπει να ελεγχθεί αν η απαίτηση περί περιόδου προηγούμενης απασχολήσεως τουλάχιστον ενός έτους στην επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση συνιστά μέτρο πρόσφορο για την επίτευξη των σκοπών που προβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.
- 57 Εν προκειμένω, προβάλλονται λόγοι που αφορούν την προστασία των εργαζομένων, τη διαφύλαξη των προνομίων των κρατών μελών όσον αφορά την πρόσβαση στην εθνική αγορά εργασίας και την πρόληψη του κοινωνικού ντάμπινγκ.

- 58 Συναφώς, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Γερμανική Κυβέρνηση, έχει ήδη κριθεί ότι μια νομοθεσία που επιβάλλει μια προϋπόθεση σχετικά με περίοδο προηγούμενης απασχολήσεως έξι μηνών μόνον υπερβαίνει αυτό που μπορεί να απαιτείται εξ ονόματος του σκοπού της κοινωνικής προστασίας των εργαζομένων που είναι υπήκοοι τρίτου κράτους (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 32).
- 59 Επιπλέον, όσον αφορά την επιφύλαξη των προνομίων των κρατών μελών σχετικά με την πρόσβαση στην αγορά τους εργασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι εργαζόμενοι δεν προτίθενται να διεισδύσουν στην αγορά εργασίας του κράτους μέλους αποσπάσεως (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις *Rush Portuguesa*, σκέψη 15; *Vander Elst*, σκέψη 21· *Finalarte* κ.λπ., σκέψη 22, καθώς και Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 38).
- 60 Περαιτέρω, έχει ήδη κριθεί ότι μια τέτοια απαίτηση είναι δυσανάλογη σε σχέση με τον σκοπό που συνίσταται στη διασφάλιση της επιστροφής των εργαζομένων στο κράτος μέλος προελεύσεως μετά το πέρας της αποσπάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σκέψη 45).
- 61 Τέλος, όσον αφορά τη δικαιολογία που αντλείται από την πρόληψη του κοινωνικού ντάμπινγκ, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να επεκτείνουν τη νομοθεσία τους ή τις συλλογικές συμβάσεις που αφορούν τον κατώτατο μισθό σε κάθε πρόσωπο που απασχολείται, έστω και προσωρινά, στο έδαφός τους (προπαρατεθείσα απόφαση *Arblade* κ.λπ., σκέψη 41). Ένα τέτοιο προνόμιο αναγνωρίζεται επίσης βάσει του άρθρου 3 της οδηγίας 96/71.
- 62 Συναφώς, η προηγούμενη δήλωση που διαλαμβάνεται στις σκέψεις 41 και 45 της παρούσας αποφάσεως, μαζί με τα σημαντικά στοιχεία σχετικά με τους μισθούς και

τους όρους απασχολήσεως, θα αποτελούσε λιγότερο περιοριστικό μέτρο όσον αφορά την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, ενώ θα παρείχε τη δυνατότητα στις τοπικές αρχές να βεβαιώνονται ότι οι αποσπώμενοι εργαζόμενοι δεν υπόκεινται σε καθεστώς λιγότερο ευνοϊκό από εκείνο που εφαρμόζεται στο κράτος μέλος αποσπάσεως.

- 63 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η απαίτηση σχετικά με περίοδο προηγούμενης απασχολήσεως τουλάχιστον ενός έτους στην επιχείρηση που πραγματοποιεί την απόσπαση πρέπει να θεωρηθεί δυσανάλογη για την επίτευξη των σκοπών που προβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.
- 64 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη περιοριζόμενη να υποβάλλει την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτων κρατών για την παροχή υπηρεσιών στο έδαφος της σε απλή προηγούμενη δήλωση της επιχειρήσεως, που είναι εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους και η οποία σχεδιάζει να προβεί στην απόσπαση τέτοιων εργαζομένων, και απαιτώντας οι εργαζόμενοι αυτοί να απασχολούνται από ενός έτους τουλάχιστον στην επιχείρηση αυτή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 65 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η τελευταία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη περιοριζόμενη να υποβάλλει την απόσπαση εργαζομένων υπηκόων τρίτων κρατών για την παροχή υπηρεσιών στο έδαφός της σε απλή προηγούμενη δήλωση της επιχειρήσεως, που είναι εγκατεστημένη εντός άλλου κράτους μέλους και η οποία σχεδιάζει να προβεί στην απόσπαση τέτοιων εργαζομένων, και απαιτώντας οι εργαζόμενοι αυτοί να απασχολούνται από ενός έτους τουλάχιστον στην επιχείρηση αυτή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ.

- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)